

16

SVETNIKI SE ZNAJO SMEJATI

Umetniki so posebna vrsta ljudi. Na svet gledajo drugače in ga razumejo čisto po svoje. Med njimi so tudi slikarji, ki prenesejo lepoto Božjega stvarstva na platno. Eden takšnih slikarjev je bil Janez iz Fiesole. Zanj je bilo značilno, da je veliko molil in prepustil Bogu, da je vodil poteze njegovega čopiča. Njegove slike so izžarevale njegovo duhovno življenje.

»Zdi se mi, da so bili svetniki preveč resni ljudje,« je pripomnil Peter. »Se svetniki niso znali smejati?«

»To pa ne drži, Peter. Svetniki so se znali tudi smejati. Tak je recimo Filip Neri. Živel je v Italiji pred približno petsto leti. Najprej je bil trgovski pomočnik pri stricu, vendar tega dela ni opravljal z veseljem. Zato je odšel v Rim, kjer je bil najprej učitelj pri neki družini. Filip Neri je bil zelo pameten človek.«

»Je bil tudi duhovnik ali škof?« je zanimalo Tamara.

»Pravzaprav najprej ni bil duhovnik. Začutil je Božji klic, naj skrbi za reveže. Obiskoval je skrajno zanemarjene bolnike, jim skušal postreči ter jih razvedriti. Hodil je po rimskih ulicah in iskal stike z ljudmi. Ljudje so radi poslušali njegove šale. Zastavljal jim je vprašanja, s katerimi je vzbujal njihovo pozornost. Ko si je pridobil njihovo zaupanje, so mu odkrili svoje težave, tudi duhovne. Tam, kjer duhovniki niso imeli nobenega uspeha, je ta mladi mož uspel napraviti pot za Boga.«

»Mogoče mu je uspelo prav zaradi tega, ker ni bil duhovnik in so ga ljudje raje sprejeli,« je pomislila Manca.

»Ali pa je bil uspešen, ker se je šalil in ni bil strog in resen,« je razmišljala Tamara.

»Pa je pozneje postal duhovnik?« je zanimalo Petra.

»Da, pozneje je postal duhovnik,« je pokimal Serafinček. »Ko je bil pri rimski družini kot hišni učitelj, je obenem tudi študiral. Zato je imel dovolj znanja. Ko mu je bilo šestintrideset let, se je na ukaz spovednika dal posvetiti v duhovnika.«

»Na ukaz spovednika?« se je čudil Peter.

»Da, na ukaz svojega spovednika. Ko je postal duhovnik, je tako kot pred tem živel v največji skromnosti. Večkrat je podaril, da je vedno ljubil revščino, nikoli pa nesnage. Če je nekdo reven, še ne pomeni, da ne more skrbeti za svojo snažnost.«

»Pa je še vedno skrbel za reveže?« je zanimalo Tamaro.

»Seveda, še vedno je skrbel za reveže. Veliko pa je tudi spovedoval. Večino dneva – tudi po petnajst ur – je predsedel v spovednici. Ker je bil moder mož, so mnogi hodili k njemu in ga spraševali za nasvet. Vodil je preproste in imenitnike, berače in kardinale. V srcu je nosil tudi željo, da bi šel v misijone, v Indijo. Toda spovednik mu je dejal, da je njegova Indija Rim.«

»Če bi jaz nekaj želela, ne bi poslušala župnika,« je ugovarjala Manca. »Moji načrti so moji in ne želim, da mi jih kdo spreminja.«

»Filip je postal apostol Rima in njegov misijon je segal od papeža do zadnjega pobalina,« se ni dal zmotiti Serafinček.

»Z otroki se ni nič družil?« je zanimalo Petra.

»Nasprotno, otroci so ga imeli neverjetno radi. Z mladino je hodil v naravo in jim ob tem, kar so videli, skušal približati Božjo lepoto. Bral jim je iz dobrih knjig, skušal jih je pametno zaposliti in jih navajal k temu, da so obiskovali starčke, bolnike, reveže.«

»Danes bi rekli, da je bil pravi ljudski duhovnik,« je pripomnila Manca.

»Drži, bil je pravi duhovnik za ljudi,« se je strinjal Serafinček. »Takšni bi morali biti vsi duhovniki.«

Naloga: *Pri šmarnicah pozorno poslušaj.*